

Sygn. akt II K 305/14

3 Ds 35/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 stycznia 2015r.

Sąd Rejonowy w R a c i b o r z u Wydział II Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Anna Maksoń - Prach

Protokolant: Agata Grzesiak

w obecności Prokuratora: ---

po rozpoznaniu w dniu: 17/09/2014r., 24/11/2014r., 12/01/2015r.

sprawy:

J. C. (1)

s. H. i E.

ur. (...) w R.

oskarżonego o to, że:

w okresie od stycznia 2008r. do dnia 23 kwietnia 2014 roku przywłaszczył sobie powierzony mu do użytkowania na podstawie umowy leasingu zawartej w dniu 2 sierpnia 2004 roku pomiędzy Firmą Usługowo – Handlową (...) z siedzibą w G. samochód osobowy marki O. (...) o numerze nadwozia (...), numerze rejestracyjnym (...), roku produkcji 2004 wartości 17.300 zł w ten sposób, że będąc współnikiem spółki z o.o. Usługi (...) z siedzibą w R. w dniu 13 listopada 2008r. wniósł go jako wkład niepieniężny do spółki w postaci rzeczonoego samochodu osobowego, a nadto pomimo wielokrotnych wezwań S.A. (...) do zwrotu samochodu O. (...) nie zwrócił go właścicielowi, rozporządzając nim według własnego uznania jak właściciel oraz nie zastosował się do Wyroku Sadu Rejonowego Gdańsk – Północ Wydział IV Gospodarczy z dnia 23 marca 2011 roku sygnatura akt IV GC (...) nakazującego wydanie rzeczonoego pojazdu (...) spółce (...)

tj. o czyn z art. 284 § 2 kk

1. uznaje oskarżonego J. C. (1) za winnego popełnienia zarzucanego mu przestępstwa z art. 284 § 2 kk i za to na podstawie tego przepisu skazuje go na karę 7 (siedmiu) miesięcy pozbawia wolności;
2. na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk i art. 70 § 1 pkt 1 kk warunkowo zawiesza wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności ustalając okres próby na 2 (dwa) lata;
3. na podstawie art. 33 § 1, 2 i 3 kk orzeka wobec oskarżonego karę grzywny w ilości 40 (czterdzieści) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 30 (trzydzieści) złotych;
4. na podstawie art. 627 kpk zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w postaci wydatków w wysokości 90 (dziewięćdziesiąt) złotych i obciąża go opłatą w kwocie 420 (czteryście dwadzieścia) złotych.

Sędzia:

UZASADNIENIE

Oskarżony J. C. (1) w dniu 02.08.2004r zawarł z pełnomocnikiem firmy (...) z.s w G., umowę leasingu o nr (...), na używanie powierzonego oskarżonemu samochodowi marki O. (...) o nr rej (...), nr VIN: (...), przedstawiający wartość 62.100 zł netto. Umowę zawarto na okres 36 miesięcy. Okres jej obowiązywania wygaś w dniu 10.08.2007r.

Zgodnie z ustaleniami w/w umowy leasingowej, oskarżony jako korzystający był obowiązany do wnoszenia na dzień dziesiąty każdego miesiąca, kwoty 2.759,64 zł, z tytułu czynszu leasingowego, płatnego z tytułu używania powierzonego mu pojazdu.

Po wypowiedzeniu umowy lub jej wygaśnięciu z uwagi na upływ terminu, na który została ona zawarta i nie wykorzystaniu w określonym terminie z możliwości wykupu, korzystający miał obowiązek natychmiastowego zwrotu przedmiotu leasingu.

Przed terminem wygaśnięcia umowy finansujący, czyli firma (...) S.A., pismem z dnia 30.07.2007r poinformował J. C. (1) o zbliżającym się terminie wygaśnięcia umowy oraz możliwości wykupu posiadanego pojazdu na własność, na warunkach określonych w umowie, jednakże pod warunkiem uregulowania wszystkich zaległości wynikających z umowy oraz odesłania załączonego wniosku o wykup samochodu na własność. W odpowiedzi, w dniu 09.08.2007r, oskarżony sporządził wniosek o wykup przedmiotu leasingu, deklarując jednocześnie, że wszystkie zaległe zobowiązania wynikające z umowy, zostaną przez niego zapłacone przed datą wygaśnięcia umowy.

Oskarżony w terminie 30 dni od wygaśnięcia umowy, nie dopełnił w terminie wszystkich obowiązków wynikających z wykupu przedmiotu leasingu.

W dniach 12 i 19 września 2007 roku, monitorujący z ramienia firmy (...) S.A., w/w umowę kredytu M. C. (1), podejmował próby skontaktowania się telefonicznego z oskarżonym, lecz nie odniosły skutku. Dopiero w dniu 21.11.2007r załatwiającej sprawę wykupu przedmiotu na własność, A. P. (1), udało się nawiązać kontakt telefoniczny z oskarżonym. W trakcie rozmowy, wymieniona poinformowała J. C. (1), że w związku z niezapłaceniem odsetek wynikających z tytułu nieterminowych wpłat rat leasingowych, nie doszło do przeniesienia własności pojazdu na rzecz oskarżonego. Ponadto informację o niezapłaconych odsetkach, J. B. otrzymał pismem z dnia 20.07.2007r. Oskarżony poinformował A. P. (1), że nie dotarł do niego żaden dokument, informujący go o brakach w spłatach odsetek, lecz stwierdził, że sprawdzi swoją dokumentację i zobowiązał się do wyjaśnienia tej sprawy. W toku dalszej rozmowy, A. P. poinformowała J. C., że posiadany przez niego pojazd użytkuje bezprawnie, ponieważ umowa wykupu przedmiotu leasingu nie została zrealizowana.

W celu wykupu pojazdu, oskarżony winien zapłacić określoną w umowie karę umowną w wysokości 621 zł za każdy dzień użytkowania przedmiotu leasingu wbrew ustaleniom umowy. Organ finansujący, wysunął oskarżonemu propozycję, że jest skłonny do odstąpienia od naliczania tej kary, ale pod warunkiem, że J. C. (1) zapłaci za użytkowanie pojazdu karę w wysokości jednego czynszu raty leasingowej za każdy miesiąc bezumownego używania samochodu.

W dniu 10.12.2007r do organu finansującego, wpłynęło pismo J. C., w treści którego, oskarżony złożył żądanie natychmiastowego przesłania dokumentów, świadczących o przeniesieniu na niego własności w/w pojazdu.

W dniu 03.01.2008r J. C. (1) został poinformowany o przyczynach odmowy przeniesienia na jego rzecz własności auta. W treści tego pisma stwierdzono, że organ finansujący, który jest zarazem właścicielem pojazdu, przeniesie własność na oskarżonego, jeżeli ten zapłaci kwotę 2.759,64 zł za każdy miesiąc jego bezumownego użytkowania.

J. C. (1) nie przystał na wyżej wskazane warunki i pismem z dnia 22.01.2008r ponownie zażądał wydania mu dokumentów potwierdzających, że stał się właścicielem auta.

Pismem z dnia 13.02.2008r, ponownie ponaglono oskarżonego do zapłaty kary umownej w wysokości trzech czynszów leasingowych lub do zwrotu pojazdu. J. C. (1) nie odpowiedział na w/w pismo.

Aktem notarialnym z dnia 13.11.2008r rep. A, nr (...), oskarżony J. C. (1) i A. O. stali się (...) Sp. z o.o. w R., nr KRS (...) i podwyższyli kapitał zakładowy z 50.000 zł do 100.000 zł. J. C. (1) objął 60 nowych udziałów, natomiast A. O. 40 udziałów. Z wyżej przywołanego aktu notarialnego wynika, iż oskarżony wniósł do majątku spółki wkład niepieniężny w postaci samochodu osobowego marki O. (...) o nr VIN: (...) o wartości 30.000 zł. A. O. udziały pokryła w całości wkładem pieniężnym.

Ze względu na postawę oskarżonego, organ finansujący, tj. firma (...) – wystąpiła na drogę sądową, w celu odzyskania pojazdu. Prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego Gdańsk – Północ w Gdańsku z dnia 23.03.2011r sygn akt IV GC(...) nakazano J. C. (1) aby wydał powodowi, spółce (...) samochód marki O. (...) o nr VIN: (...) oraz zasądzone od pozwanego J. C. na rzecz powoda koszty zastępstwa procesowego. W dniu 22.07.2011r Sąd Rejonowy Gdańsk – Północ w Gdańsku postanowieniem nadał prawomocnemu wyrokowi z dnia 23.03.2011r klauzulę wykonalności w całości.

Po nadaniu klauzuli wykonalności, sprawę przekazano do egzekucji komorniczej. Egzekucję wszczął Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w Raciborzu, S. K.. Pismem z dnia 12.09.2013r komornik poinformował spółkę (...) jako wierzyciela, że w toku czynności egzekucyjnych, nie dokonał zabezpieczenia samochodu i nie zastał dłużnika J. C. (1). Jednak oskarżony odpowiedział na działania komornicze, pismem z dnia 11.09.2013r, w treści którego oświadczył, że samochód będący przedmiotem egzekucji, został przez niego wykupiony w dniu 31.08.2007r zgodnie z ustaleniami zawartymi w umowie leasingowej. Ponadto oskarżony oświadczył, że w dniu 13.11.2008r w/w samochód osobowy wprowadził jako aport do spółki Usługi (...), w której był udziałowcem. Oskarżony w piśmie tym, poinformował wierzyciela, że samochód O. (...) stanowił w spółce środek trwały i przy ogłoszeniu upadłości spółki (...) Sp. z o.o., został ujawniony jako element majątku spółki do rozporządzenia przez nadzorcę sądowego.

Pomimo prowadzonej egzekucji, wierzyciel nie odzyskał w/w samochodu.

W związku z informacjami podanymi przez oskarżonego o upadłości firmy (...), spółka P. C. (...) dokonała sprawdzenia w Rejestrze Przedsiębiorców Krajowego Rejestru Sądowego, czy faktycznie powołano nadzorcę sądowego i dokonano (...) spółki (...). Na podstawie wydruku z Rejestru Przedsiębiorców KRS z dnia 28.11.2013r, godz. 16.32,58, ustalono, że brak jest w tym rejestrze jakichkolwiek wpisów o toczącym się postępowaniu upadłościowym dotyczącym spółki Usługi (...) Spółka z o.o. z siedzibą w R..

Pokrzywdzony poinformował, iż pojazd marki O. (...) o nr rej (...) został zwrócony spółce (...) w dniu 01.08.2014r. Samochód ten został przekazany przez P. N. i zabezpieczony w imieniu pokrzywdzonej spółki przez R. Z. we W. przy ul. (...).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie: zeznań świadków: M. M. (k. 98 – 100, 296 – 298), A. P. (k. 101 – 104, 330 – 332), M. C. (k. 84 – 87, 347 - 348), pismem zawiadomienia o przestępstwie wraz z załącznikami (k. 1 – 76), pisma pokrzywdzonego (k. 258), protokołu przejęcia przedmiotu leasingu (k. 294), wydruku wiadomości e-mail (k. 295), korespondencji pomiędzy pokrzywdzonym a J. C. (k. 323 – 324, 325, 326 – 327, 328);

Oskarżony J. C. (1) nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Oskarżony wyjaśnił, że okres trzyletniego leasingu na samochód osobowy O. (...), zakończył się w sierpniu 2007 roku. Oskarżony podał, że spłacił zaległe zobowiązania wobec organu finansowego, dlatego nastąpił wykup pojazdu i przejście jego własności na oskarżonego. J. C. (1) stwierdził, pokrzywdzona spółka w dniu wykupu nie domagała się spłaty żadnych zaległości, co wskazywało na to, że zobowiązania wynikające z umowy leasingu zostały zrealizowane. Oskarżony potwierdził, że kilka miesięcy po wykupie, pojazd włożył jako aport do majątku innej spółki. J. C. (1) dodał, że od tego czasu pokrzywdzona spółka zaczęła domagać się spłaty zaległości z umowy leasingu. Spór ze spółką co do tej kwestii trwał 3 lata. Oskarżony dodał, że przekazał samochód innemu wierzycielowi. Oskarżony stwierdził, że już po otrzymaniu wyroku nakazującego spłatę

zaległości lub wydanie pojazdu, uruchomił własne kontakty w celu znalezienia auta. J. C. (1) podkreślił, że znalazł w/w pojazd i zwrócił go pokrzywdzonej firmie.

Oskarżony był wielokrotnie karany sądownie.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie wyjaśnień oskarżonego złożonych w postępowaniu przygotowawczym i sądowym (k. 133, 268, 349), odpisów wyroków (k. 211, 212, 213, 214, 215, 216 – 222, 223, 224, 229 - 252), karty karnej (k. 277 – 278);

Sąd zważył co następuje:

Kompleksowa analiza materiału dowodowego pozwala na uznanie oskarżonego J. C. (1) za winnego popełnienia przestępstwa z art. 284 §2 kk. Do takiego wniosku skłoniły Sąd osobowe źródła dowodowe oraz odpowiednie dowody z dokumentów.

Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom oskarżonego. Wyjaśnienia te stoją w jawnej sprzeczności z zebraniem w sprawie materiałem dowodowym i stanowią linię obrony oskarżonego. Na podstawie zeznań świadków i zebranej w sprawie dokumentacji, nie ulega wątpliwości, że oskarżony nie uiścił stosownych opłat wynikających z umowy leasingu. Oskarżony J. C. (1) nie wywiązał się z obowiązku zapłaty wszystkich zaległości a mimo to zadysponował pojazdem jak swoją własnością, wprowadzając go aportem jako podwyższenie swoich udziałów w spółce (...).

Bazę powyższych oprócz zeznań świadków M. C. (1), M. M. (2) i A. P. (1) – pracowników firmy (...), stanowi zebrana w sprawie dokumentacja w postaci orzeczeń sądowych, aktu notarialnego, umowy leasingowej, pism wzywających do uregulowania zobowiązań i korespondencji pomiędzy stronami.

Świadek M. C. (3) podał, że monitorował umowę zawartą z J. C. (1) pod kątem terminowego regulowania płatności. Świadek podkreślił, że od początku trwania umowy, J. C. (1) nie płacił rat w terminie. Świadek zeznał, że oskarżonemu do spłaty pozostała kwota około 4.000 zł. Świadek dodał, że we wrześniu 2007 roku podejmował próbę skontaktowania się telefonicznego z oskarżonym, lecz była ona bezskuteczna.

Świadek A. P. (1) zeznała, że podczas trwania umowy oraz po jej wygaśnięciu kontakt z oskarżonym był utrudniony. Wymieniona podkreśliła, że oskarżony bezumownie korzystał z samochodu O. (...) i nie zwrócił go pokrzywdzonej spółce, nawet po wydaniu wyroku nakazującego mu dokonanie tej czynności. Świadek podkreśliła, że spółka (...) chciała sprawę rozwiązać polubownie i wskazała oskarżonemu kwoty jakie winien był uiścić aby wykupić pojazd, lecz oskarżony nie ustosunkował się do tych propozycji.

Świadek M. M. (2) podkreślił, że na podstawie dokumentacji zebranej w pokrzywdzonej spółce, stwierdzono, że J. C. (1) nie zrealizował w sposób prawidłowy, procedury wykupu pojazdu. Świadek podał, że oskarżony nie dokonał spłaty wszystkich należności wynikających z umowy leasingu oraz kosztów wykupu. Świadek zeznał, że na etapie postępowania egzekucyjnego ustalono, że J. C. (1) przekazał pojazd jako aport, na rzecz spółki której był udziałowcem. Świadek potwierdził, że oskarżony skontaktował się z nim i ustalił formę zwrotu pojazdu.

Zeznania wyżej wymienionych świadków zasługują na wiarę. Są one spójne, konsekwentne, logiczne, pozostają we wzajemnej korelacji i znajdują potwierdzenie w pozostałym zebraniem w sprawie materiałem dowodowym.

Należy stwierdzić, że dowodami o kapitalnym znaczeniu w przedmiotowej sprawie, wpływającym na ocenę wyżej opisywanego zdarzenia jest dokumentacja związana z umową leasingu oraz działaniami obu stron, co utwierdza Sąd w przekonaniu o naganności zachowania J. C. (1).

Reasumując zatem przedstawione okoliczności w oparciu o przyjęty stan faktyczny, Sąd uznał, że zebrane i ujawnione w sprawie dowody są dostatecznie przekonujące i pozwalają uznać winę oskarżonego J. C. (1).

J. C. (1) został oskarżony o popełnienie czynu zabronionego z art. 284 §2 kk.

Przestępstwo określone w art. 284 §2 kk stanowi kwalifikowany typ przywłaszczenia, chroni on szczególny stosunek zaufania, którym został obdarzony sprawca przez właściciela rzeczy. Ochrona tego szczególnego stosunku zaufania oraz naruszenie go przez sprawcę sprzeniewierzenia uzasadnia surowszą odpowiedzialność sprawcy dopuszczającego się tej postaci przywłaszczenia. Przestępstwo z art. 284 §2 kk polega na przywłaszczeniu rzeczy powierzonej sprawcy (np. oddanej na przechowanie, w zastaw, użyczonej, oddanej w komis). Przywłaszczenie rozumieć należy jako rozporządzenie jak swoją własnością cudzą rzeczą ruchomą z wykluczeniem osoby uprawnionej. Przywłaszczeniem jest bezprawne zatrzymanie rzeczy, jeżeli tylko z okoliczności towarzyszących można wywieść, że sprawca ma zamiar postępowania z rzeczą jak właściciel, a więc że zaprzecza swoim zachowaniem prawu osoby uprawnionej do rzeczy. Przestępstwo określone w art. 284 §2 kk stanowi kwalifikowany typ przywłaszczenia, chroni on szczególny stosunek zaufania, którym został obdarzony sprawca przez właściciela rzeczy. Ochrona tego szczególnego stosunku zaufania oraz naruszenie go przez sprawcę sprzeniewierzenia uzasadnia surowszą odpowiedzialność sprawcy dopuszczającego się tej postaci przywłaszczenia. Przestępstwo określone w art. 284 §2 kk ma charakter materialny. Do jego znamion należy skutek w postaci utraty przez właściciela (posiadacza) rzeczy ruchomej powierzonej sprawcy. Przywłaszczenie wymaga działania w zamiarze bezpośrednim kierunkowym postąpienia z cudzą rzeczą, tak jakby się było jej właścicielem. Sprawca przywłaszczenia musi więc zmierzać do zatrzymania cudzej rzeczy lub innego mienia dla siebie lub innej osoby bez żadnego do tego tytułu.

Należy podkreślić, że oskarżony J. C. (1) miał pełną świadomość, że nie spełnił wszystkich warunków potrzebnych do dokonania wykupu pojazdu, przez co w konsekwencji rozdysponował pojazdem jak swoją własnością, nie mając do tego prawa. W razie braku zapłaty wyżej wspomnianych należności – oskarżony miał obowiązek zwrócić pojazd pokrzywdzonemu. Jednakże J. C. (1) nie zwrócił organowi finansującemu bezprawnie dzierżonemu przez niego przedmiotu leasingu, ani nie przystał na polubowne załatwienie sprawy, tj. zapłaty za bezumowne korzystanie z pojazdu i jego wykup na warunkach określonych przez właściciela tego pojazdu, czyli pokrzywdzoną spółkę.

Powyższe okoliczności niezbitnie wskazują, że pojazd będący własnością spółki (...), został przez oskarżonego przywłaszczony. Jak wyżej wspomniano, powierzenie rzeczy ruchomej polega na przekazaniu władztwa nad rzeczą sprawcy, z zastrzeżeniem jej zwrotu właścicielowi, na wypadek, gdyby sprawca nie wywiązał się z umowy. Oskarżony nie wywiązał się z umowy, ponadto rozdysponował rzeczą, co do której nie miał prawa aby nią wyłącznie rozporządzać – wnosząc pojazd aportem do spółki. Oskarżony umyślnie i w zamiarze bezpośrednim i kierunkowym, bez żadnego ku temu tytułu prawnego, dopuścił się sprzeniewierzenia powierzonej mu rzeczy ruchomej.

Na podstawie art. 284 §2 kk Sąd skazał oskarżonego J. C. (1) na karę 7 miesięcy pozbawienia wolności. Na podstawie art. 69 §1 i 2 kk w zw z art. 70 §1 pkt. 1 kk Sąd warunkowo zawiesił wyżej orzeczoną karę na okres próby wynoszący 2 lata. Na podstawie art. 33 §1, 2 i 3 kk Sąd orzekł wobec oskarżonego karę grzywny w ilości 40 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 30 zł.

Przy wymiarze kary Sąd wziął pod uwagę dyrektywy wymiaru kary z art. 53 kk. Oskarżony naruszył porządek prawny w sferze przestępstw przeciwko mieniu. Oskarżony naruszył porządek prawny w sferze przestępstw przeciwko mieniu. Społeczna szkodliwość popełnionego przez oskarżonego czynu jest wysoka, z uwagi na wartość przywłaszczonego mienia oraz na formę działania, która doprowadzić mogła do uszczuplenia majątku pokrzywdzonego. Na niekorzyść oskarżonego Sąd przyjął jego uprzednią karalność.

Pomimo zaistnienia wyżej wskazanych okoliczności, Sąd uznał, że w stosunku do oskarżonego możliwe jest zastosowanie instytucji warunkowego zawieszenia kary i stwierdził, że wymierzenie bezwzględnej kary pozbawienia wolności byłoby zbyt surowe. Orzeczony dwuletni okres próby – przy jednoczesnym orzeczeniu kary grzywny – będzie wystarczający dla zweryfikowania postawionej pozytywnej prognozy, że pomimo nie wykonania orzeczonej kary oskarżony nie popełni ponownie przestępstwa. W ocenie Sądu tak ukształtowana kara będzie oddziaływać wychowawczo i zapobiegawczo wobec oskarżonego. Niemniej oskarżony musi mieć świadomość, że kolejne naruszenie prawa może skutkować zarządzeniem wykonania zawieszony kary pozbawienia wolności.

W związku z tym, że oskarżony działał w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, Sąd na podstawie art. 33 §1, 2 i 3 kk wymierzył oskarżonemu karę grzywny, którą oskarżony jest w stanie spłacić w całości biorąc pod uwagę jego możliwości majątkowe i dochodowe.

Sąd na podstawie art. 627 kpk zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w postaci wydatków w wysokości 90 zł i obciążył go opłatą w kwocie 420 zł.